POVESTIRI FANTASTICE

CLUB

410

410

I. M. ȘTEFAN

P.G. 7 luptă contra-cronometru

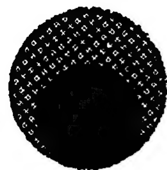
* * * * * *

—

ROMULUS BĂRBULESCU – GEORGE ANANIA

Aventură pe fluviul de hidrogen

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecţia „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Ştiinţa şi Tehnica
Anul XVII
15 decembrie 1971

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Anul 2071. Radu Soare a fost chemat ca specialist la „Complexul de sinteză a albuminei şi a alimentelor de tip virotic" din Munţii Ciucaş. El trebuie să asigure o purificare mai accentuată a metanului care serveşte ca materie primă pentru marele experiment, menit să dea populaţiei mult sporite a globului un nou tip de hrană, bazată pe P. G.7, adică pe un „virus pozitiv", care abia trebuie obţinut. Cei doi conducători ai „Operaţiei Ciucaş", preşedintele consiliului ştiinţific Adam Tiberiu şi vicepreşedintele Martin Onofrei, îi cer lui Soare să grăbească montarea filtrelor moleculare „Lizin". În cadrul unui consiliu ştiinţific, Martin Onofrei îl învinuieşte pe preşedintele Tiberiu şi pe alţi cercetători că grăbesc în mod exagerat şi riscat punerea la punct a pozvirului alimentar.

Soare reuşeşte să construiască filtre „Lizin" adaptate necesităţilor complexului, care permit obţinerea de importante progrese în direcţia realizării pozvirilor alimentari. Deşi cu misiunea îndeplinită, Soare este reţinut în continuare la Ciucaş, ca şef al unui laborator de purificare a substanţelor.

La complex vin în vizită clidienii, făpturi extraterestre cu care pămîntenii întreţin de cîtva timp legături. Ei sînt însoţiţi de Knut Jaspers, preşedintele Consiliului planetar. Curînd după plecarea lor, la Ciucaş apare o boală ciudată, necunoscută, botezată „hiparipoză". Se presupune că clidienii au adus-o. Întrucît se dovedeşte molipsitoare, se instituie o carantină a complexului. Treptat, maladia se agravează. Onofrei experimentează asupra sa cu deplin succes un remediu al bolii. La proximul consiliu ştiinţific mărturiseşte că el a fost vinovat de dezlănţuirea epidemiei, pe care a provocat-o, fără să vrea, în cursul unor experienţe care au dus la formarea unor microorganisme foarte virulente şi dăunătoare. Dar tot el a găsit leacul bolii, astfel încît carantina poate fi ridicată.

În sfîrşit, Tiberiu şi Onofrei izbutesc să obţină pozvirul alimentar P.G.7 în forma sa definitivă. Complexul din Ciucaş se pregăteşte pentru producţia industrială ; preşedintele, susţinut de cea mai mare parte a consiliului ştiinţific, vrea să grăbească atît experimentările noului aliment pe animale, cît şi pe oameni, întîmpinînd doar opoziţia vicepreşedintelui Onofrei şi a partizanilor săi.

Se produce prima şarjă de albumină de tip virotic, se dau în funcţiune o expoziţie de alimente şi un „restaurant demonstrativ" — amîndouă organizate de Dan Hagiu. Onofrei continuă să avertizeze împotriva pericolului consumului prematur de alimente pozvirice. Dar nu numai Tiberiu, ci şi Consiliul planetar şi Organizaţia mondială a alimentaţiei sînt nerăbdătoare...

P.G. 7 luptă contracronometru

de I. M. ŞTEFAN

URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT

23 noiembrie. Se schimbă firma

Mi-e teribil de ruşine cînd citesc sfîrşitul însemnării mele trecute. Ce jalnică criză de defetism! Cum de m-am putut îndoi de alimentele noastre pozvirice, de Tiberiu însuşi? Totuşi nu le şterg. Să rămînă ca document al slăbiciunii mele! Constat, pe de altă parte, cu surprindere, că acum, în al doisprezecelea ceas, Martin Onofrei face acoliţi!

Azi dimineaţă, la un scurt consiliu ştiinţific, s-au discutat felurite probleme administrative. Prea mult nu interesau mai pe nimeni. La un moment dat însă, preşedintele a propus modificarea denumirii oficiale a complexului nostru, deci şi schimbarea firmelor de la intrările în incintă. Pînă acum, această denumire era: „Complexul de sinteză a albuminei şi alimentelor de tip virotic", iar noua titulatură urma să fie: „Complexul de studiu, sinteză şi valorificare a pozvirilor". Aceasta fiindcă sarcina creării alimentelor pe bază de P.G. 7 este acum practic realizată, doar un grup restrîns de cercetători urmînd să mai lucreze la unele perfecţionări.

Inginerul Andrei Mereuţă a „deschis focul" împotriva propunerii. Ţeapăn şi răguşit, a spus că nu vede „de ce atîta grabă. Nici nu s-au livrat alimentele sintetice şi ne apucăm să trîmbiţăm că ne ocupăm de altceva."

— Doar n-ai vrea să susţinem că lucrăm în continuare la pozvirii alimentari... pe care i-am şi obţinut! îl întrerupe, neobişnuit de dur, preşedintele.

Spre mirarea mea, Vlad vorbeşte aproape în acelaşi sens ca şi Mereuţă. El consideră că schimbarea firmei sună ca o victorie sărbătorită înainte de vreme, ba unii ar putea spune ca o lăudăroşenie. Expresia „lăudăroşenie" îl şochează vizibil pe Tiberiu, care intervine destul de vehement, observînd că Vlad Chioaru nu-şi cîntăreşte prea bine cuvintele.

Dar lucrul cel mai surprinzător este că şi Dan, discipolul cel mai înfocat al preşedintelui, îşi exprimă rezervele şi de-

clară că se va abține de la vot (o fi vreo legătură între atitudinea lui și faptul că astăzi arată chiar mai prost decît la banchet ?). După părerea lui Dan, schimbarea denumirii nu se justifică : mai este foarte mult de făcut pentru perfecționarea pozvirilor alimentari și a alimentelor sintetice.

Pusă la vot, propunerea președintelui este aprobată, dar cu nu mai puțin de 13 voturi împotrivă !

Eu am votat cu Tiberiu. Schimbarea titulaturii dovedește, după părerea mea, că știm să privim înainte. Așa se și potrivește unei avangărzi a cercetării mondiale.

Cînd ajung în camera mea din pavilionul portocaliu, mă așteaptă o veste bună. O telegramă de la Centrul astronomic planetar mă anunță că Toma se simte ceva mai bine. Medicul de bord al rachetei i-a grefat o inimă sintetică, efectuînd operația cu concursul unor mari specialiști tereștri, care l-au îndrumat de la distanță. Se va întoarce pe Terra cu ajutorul unei rachete care revine spre Pămînt din zona neptuniană.

24 noiembrie.
Apoteoza

E greu de descris ce forfotă a fost astăzi la noi. Din nou regret, Grig, că n-ai fost de față, ca să trăiești, împreună cu mine, aceste ceasuri fără egal ! În această zi, complexul Ciucaș a galvanizat simpatia întregii Terre...

Aerotransportoare zbîrnîie fără contenire. Sînt decorate cu stindarde și flori : au sosit să preia albumina sintetică și alimentele virotice. Marile încărcătoare pneumatice automate lucrează din plin, creînd o agitație neobișnuită. Numeroase personalități și specialiști din toată lumea își fac apariția ; președintele nu mai știe cum să se împartă între marile răspunderi care-i revin în această zi și obligațiile de gazdă.

Mulțimi uriașe de oameni s-au strîns în jurul complexului. Nu le îngăduim să pătrundă înăuntrul incintei, pentru a nu stînjeni desfășurarea operațiilor de livrare.

De la înălțimea etajului 22 al „Perspectivei“, priveliștea maselor agitate care ne împresoară este impresionantă. Sîntem supuși unui asalt pașnic, „care-ți încălzește inima“, cum ar spune bietul Dan dacă ar fi de față. Din nou nu-mi vine să cred că eu sînt acela care am avut, acum două zile, o inexplicabilă și stupidă criză de defetism. Sîntem înconjurați de atîta simpatie, de atîta dragoste încît ar fi o crimă să nu crezi în „cauza pozvirică“ !

Un grup de tineri din Chile, cu pantaloni orbitori de albi și pălării enorme, au izbutit totuși să pătrundă în complex ! I-au făcut lui Tiberiu o manifestație înflăcărată, iar pînă la

urmă l-au și purtat pe brațe, în triumf. Televiziunea a înregistrat, bineînțeles, momentul, și Vrăjitorul părea în culmea fericirii.

— Tot ce am făcut, am făcut pentru binele oamenilor! îl aud spunînd, cam banal, e drept. O fi obosit de atîtea discursuri.

— De mîine, nici Pămîntul, nici Clida nu vor mai duce lipsă de hrană! se aude o voce.

Ursu nu s-a arătat, în schimb, prea mult. Vlad mi-a spus că a primit ieri vizita nedorită a unei mătușe foarte vorbărețe, de care nu mai izbutește să scape. L-am zărit astăzi o singură dată, strecurîndu-se prin mulțimea fremătătoare, cu o femeie înaltă și uscățivă pe urmele lui.

De ce nu este și Dan printre noi? A căzut ieri la pat și a trebuit să fie internat în sanatoriu. E singurul bolnav din complex! De altfel, încă de la „banchet" nu se simțea prea bine; n-avea obișnuita lui poftă de mîncare, el, care de obicei era un as al gurmanzilor. Ulterior, la consiliu, toți am observat cît de rău arăta. Bănuiesc să este vorba de o epuizare nervoasă, destul de firească după eforturile excesive pe care le-a depus în ultima vreme.

Din păcate, nici cei mai buni prieteni n-au astăzi mult timp pentru el. Eu ajung să-l vizitez abia pe la ora șapte seara. Îl găsesc neașteptat de slăbit, cu fața trasă și galbenă, parcă îmbătrînit peste noapte. Lîngă pat, pe o măsuță, farfuria este plină de mîncare.

— Va să zică, tocmai acum ți-ai găsit să bolești, la culegerea roadelor? îl dojenesc eu, convins c-o să-mi dea replica printr-o glumă.

Nu izbutește însă nici măcar să zîmbească. Veșnica lui bună dispoziție a pierit parcă pentru totdeauna. Îmi răspunde abătut, cu o voce stinsă:

— N-am habar ce-i cu mine! Doctorii simulează că știu. Și cîte n-aveam de făcut zilele astea! Am lăsat atîtea lucruri la mijloc; nimeni nu le poate găsi rostul.

— Le vei relua chiar tu exact de unde le-ai părăsit, și asta foarte curînd! îl încurajez eu.

Nu cred însă decît pe jumătate în vorbele mele și ele sună fals. Cred că Dan își dă seama de acest lucru.

— Arăt îngrozitor! observă el. M-am privit adineauri într-o oglindă și m-am speriat. Noroc că accidentul nu s-a întîmplat acum cîteva zile. Mi-ar fi părut rău — mai ales pentru președinte. N-aș fi vrut în ruptul capului să-l las cu ultimele treburi încurcate.

— L-ai combătut totuși, la ultimul consiliu, cînd a fost vorba de schimbarea denumirii.

— Era cu totul altceva, protestează cu voce moale Dan. A subapreciat grav cercetările care mai sînt de făcut în domeniul alimentelor pozvirice... Dar ce mai contează asta acum, cînd „pozvirul Tiberiu-Onofrei“ a biruit? Un zîmbet şters îi aleargă pe faţă.

Cu un mare efort, se saltă puţin în sus. Vreau să-l ajut, dar mă dă uşurel la o parte.

— Spune-mi, a fost frumos, nu-i aşa? mă întreabă el. Mi-au interzis televizorul, altfel aş fi văzut şi eu...

— Dincolo de tot ce-ţi poţi imagina, Dan! O apoteoză! Şi mă gîndesc mai departe: iar tu, cel mai entuziast dintre entuziaşti, ai lipsit...

La plecare, îl întîlnesc în hol pe Alfredo. Din nou, aceeaşi întrebare, acum rostită de mine:

— E grav?

Ochii mari, albaştri ai medicului exprimă îngrijorarea:

— Foarte grav, Radule! O boală neidentificată, dar generalizată în tot organismul, care îl consumă ceas de ceas.

— E ca o corabie care se scufundă! remarc eu.

— Ai dreptate. Forţele îi scad mereu. Şi, pe deasupra, nici nu se mai poate alimenta.

— Nu-l puteţi hrăni artificial?

— Poate că vom ajunge şi acolo. Deocamdată însă e prea devreme... Peste o jumătate de oră va avea loc un consult. Vin specialişti din toată lumea.

— Nu crezi că-i vorba de un şoc psihic datorat excesului de muncă din ultimele luni?

Alfredo dă din cap, nesigur.

— Da şi nu.

Ne despărţim.

...Iată-mă pe marea arteră care uneşte sanatoriul cu pavilioanele de cercetare. Umblu ca năuc printre oameni, izbindu-mă de ei. Vizitatorii au invadat complexul, în fluvii mari, zgomotoase. Într-un loc, s-a format un cor. Cîntecul a fost compus în cinstea noastră şi este destul de frumos. Îl susţine o formaţie din Sicilia. Într-altă parte, oameni care nu se cunosc şi-au dat mîna şi au încins un dans andaluz.

Încetul cu încetul, tumultul mă cuprinde, mă rupe cu el, ca într-un carnaval. Oamenii aceştia, veniţi din toate continentele, care fug, strigă, cîntă, dansează, ovaţionează, sînt o forţă care te copleşeşte. Alerg şi strig cu ei, rostind vorbele pe care bucuria lor le proiectează în aer: „Ura!“, „Victorie!“, „Trăiască cercetătorii!“, „Trăiască Tiberiu, salvatorul nostru!“, „Ura!!“

Nu mai sînt eu: sînt mulţimea aceasta clocotitoare, a cărei forţă sălăşluieşte acum şi în mine. Totul s-a topit în entuziasmul general: chiar şi îngrijorarea pentru soarta lui Dan

— mi-e rușine s-o spun! Dan se va vindeca, trebuie să se vindece!

Cînd cineva izbucnește în rîs, simt un zvîcnet în tîmple. Dar mă tulbură mai puțin ca înainte...

— Care este soarta „clubului scepticilor“? Cel mai bun lucru ar fi să se autodizolve! spune cineva.

Sînt acum lîngă vechiul pavilion al laboratoarelor. La etajul întîi, în dreptul ușii de sticlă a balconului cunoscut al sanctuarului, silueta lui Martin Onofrei veghează, imobilă. Privește mulțimea, deasupra căreia se înalță acum mii și mii de baloane, pe care fiecare grup și-a scris locul de baștină: Paris, Leningrad, Toronto, Hanoi, Dakar, Havana, Aden, Pekin, Belgrad, New York, Roma, Chicago, Buenos Aires...

Martin Onofrei privește. E singur. Nici unul dintre efectele nocive ale alimentelor pozvirice „insuficient experimentate“, pe care le-a prevestit, nu s-a produs. Bucuria aceasta generală nu e oare mai puternică decît el? Nimic nu-l poate face să uite amărăciunea care l-a făcut atît de neîncrezător, atît de pesimist? Acum și-a ridicat capul. Nu se mai uită la oamenii care au înnegrit aleile, ci mult mai departe. Poate spre sanatoriu, acolo unde Dan Hagiu se luptă din greu cu boala?...

Poate că dacă i s-ar îngădui lui Dan să plece din sanatoriu, să se cufunde în oceanul de oameni care vibrează la unisonul marilor emoții, ar prinde puteri! Dar unde să găsești medicul care să se lase convins de eficiența unui asemenea leac? Unde-i medorobotul destul de subtil ca să-i recomande tratamentul?

S-a lăsat noaptea. Feerice jocuri de artificii izbucnesc. Cerul se acoperă cu scîntei, jerbe și mari inscripții multicolore.

Ai învins, Tiberiu, ai învins!!

4 decembrie.
Căderea demiurgului?

Încă trei sute de metri și vom fi la micul cimitir, cu numai cîteva morminte, al complexului. Cortegiul parcurge tăcut aleea care coboară de la sanatoriu spre Valea Berei. Vehiculul electric pe care se află sicriul înaintează destul de repede. În urma lui sîntem toți sau aproape toți, mai bine de șase sute de oameni, la care se adaugă, în fața de tot, cîțiva membri ai familiei: mama, cele două surori, o verișoară, un unchi.

Moartea este, din păcate, un fenomen firesc și inevitabil. Dar există oameni a căror moarte îți pare verosimilă și alții

pe care nu-i poţi concepe altfel decît vii. Nu-i poate frumos că o scriu, dar, dacă Andrei Mereuţă ar muri mîine, mi-aş spune că nu-i cu mult mai rigid şi uscat în sicriu decît a fost de cînd îl ştiu. Dar Dan! Nu pot să mă gîndesc la el decît amintindu-mi de entuziasmul lui clocotitor, de bucuria lui cînd izbutea să sintetizeze un nou aliment pozviric, de adoraţia pe care o nutrea pentru Tiberiu. Era cel mai viu dintre oamenii vii!

Şi acum — s-a sfîrşit pentru totdeauna!

Trebuie să-mi vîr în cap că de ieri seara, de la orele opt şi treizeci şi două de minute, acest om vesel, dinamic nu mai există, că s-a stins pentru totdeauna explozia perpetuă de viaţă pe care o reprezenta, că s-a frînt elanul lui, că mintea lui nu mai scrutează cutezătoare viitorul.

Dan e mort...

Răpus de o boală necunoscută, tocmai acum, cînd alimentele concepute de el pe bază de P.G. 7 hrănesc milioane de oameni. Iar la sfîrşitul anului viitor vor putea hrăni cu mult mai mulţi. „Există cazuri în care diagnosticul nu se poate pune imediat“ — mi-a spus ieri trist, dar profesional profesorul Duncan.

Astăzi dimineaţă s-a făcut şi autopsia; nu ştiu însă cu ce concluzii.

Cine şi-ar fi putut închipui că soarta îi va refuza lui Dan cupa marii biruinţe?

Ne apropiem de cimitir.

Am ajuns la hotarul teritoriului atribuit complexului. O firmă mare, proaspătă, aşezată acum cîteva zile, vesteşte lumii noua noastră denumire: „Complexul de studiu şi valorificare a pozvirilor“. Strălucirea literelor, de culoarea purpurei — mari, ostentative — sfidează durerea noastră.

— O firmă care strigă prea tare! şopteşte Andrei Mereuţă, parcă ghicindu-mi gîndul.

Sînt în rîndul al doilea. La dreapta mea păşeşte Oscar Fabian, şeful Laboratorului de psihologie. Acum cîteva zile a obţinut un succes răsunător. A reuşit să transplanteze, pentru prima dată, reflexe nervoase, deocamdată la animale. Articolul pe care l-a publicat în „Neuron“, din Craiova, descriind procedeul a stîrnit o adevărată senzaţie. Dar, evident, nu vorbim despre acest lucru. Oscar e la fel de răscolit ca şi mine de moartea lui Dan.

— L-am văzut ultima dată alaltăieri dimineaţa, la sanatoriu, îmi spune el. M-a rugat să mă interesez ce s-a mai întîmplat în laboratorul lui, cum au progresat diferitele lucrări pe care le avea în curs. Pielea îi era pămîntie, oasele îşi arătau tot mai vizibil proeminenţele: ajunsese într-o stare de veritabilă caşexie...

Şi eu îmi amintesc cum l-am văzut ultima oară : murise şi fusese depus în camera mortuară a sanatoriului. Buzele, altădată pline, senzuale, erau întredeschise, lăsînd să se întrevadă nişte dinţi uriaşi, iar pupilele oarbe se învineţiseră. Parcă se strîmba la mine.

În faţa noastră, în rîndul întîi, mama lui Dan a început să plîngă. Un plîns discret, care se aude doar cînd vîntul bate spre noi.

La cimitir, totul se desfăşoară foarte repede. Discursul lui Tiberiu este scurt şi mişcător, aşa cum era de aşteptat. Preşedintele O.M.A., venit special, aduce şi el un omagiu îndurerat. Era şi cazul...

Pe urmă, braţele mecanice ale căruciorului electric coboară povara în groapă şi pămîntul începe să se prăvălească peste el, cu acelaşi zgomot sinistru care îngheaţă dintotdeauna inimile celor apropiaţi.

Nu sînt un sentimental, am spus-o mereu. Dar aici, în grădiniţa asta cu morminte umbrite de molizi imenşi, îmi dau seama de un lucru : la complex am devenit o mare familie, în care simţim cu toţii pentru unul singur. Odată cu Dan, a murit ceva în fiecare dintre noi...

La plecare, oamenii se risipesc în tăcere, în diferite direcţii : înapoi spre complex, mai departe spre vale sau pe drumurile şi potecile care urcă prin pădure. Nu ştiu cum se întîmplă, dar mă trezesc alături de Martin Onofrei şi de Alfredo Doria. Ultimul este într-o stare de agitaţie ciudată, cu totul neobişnuită la el. Poate fiindcă a asistat la agonie. Sau poate din cu totul alt motiv, pe care încep, cu teamă, să-l bănuiesc.

Multă vreme nu spunem nimic, şi zgomotul pădurii, cu foşnetul frunzelor şi ciripitul păsărilor, ne împresoară atotstăpînitor, ca pentru a ne dovedi că viaţa continuă, ca şi în zilele cînd Dan era împreună cu noi. Urcăm vreun sfert de oră pe o potecă, pînă la marginea unei ape care curge repede, clipocind, peste pietre.

— Lui Dan îi plăcea să vină aici la prins păstrăvi ! spun eu, mîngîind ferigile de pe malul pîrîiaşului.

— Păstrăvii se ascund pe sub bolovani, observă Alfredo. Şi eu prindeam păstrăvi, dar asta cînd eram copil.

— Dan nu şi-a pierdut niciodată candoarea copilăriei ! remarc eu. Înainte de a-l cunoaşte n-am crezut niciodată că în acelaşi om pot să sălăşluiască o inteligenţă atît de inventivă şi o naivitate atît de colosală.

— Naivitatea îi prejudicia uneori total clarviziunea ! constată Martin Onofrei, insensibil faţă de obiceiul de a vorbi numai bine despre morţi. Tiberiu, de pildă, era pentru el un „demiurg".

De fapt, trebuie să recunosc că are dreptate, deşi remarca lui mă indispune şi mi-l face mai antipatic ca oricînd.

— Ce rezultat a dat autopsia ? îl întreb eu brusc pe Alfredo.

Mă priveşte surprins, ezită cîteva clipe, apoi spune :

— De fapt, n-aş avea încă voie să vorbesc. Dar în curînd... se va da comunicatul.

Tresărim, în acelaşi timp, şi eu, şi Ursu.

Alfredo trage adînc aerul în piept şi adaugă :

— Dan a murit de pe urma unei intoxicaţii alimentare.

Am senzaţia că inima a încetat să-mi bată.

— Intoxicaţie cu alimente pe bază de P.G. 7 ? întreb repede, în timp ce Onofrei s-a oprit din mers şi îl priveşte cu gravitate pe doctor.

— Da, cu alimente pozvirice ! precizează Alfredo.

— E vorba de alimentele pe care acum le consumă zeci de milioane de oameni ?! observă vicepreşedintele. Dar asta trebuia să comunici imediat, Doria !

— N-aţi înţeles bine ! spune Alfredo. Dan Hagiu mi-a mărturisit că el consuma alimente pozvirice încă de acum două luni, adică din vremea în care nu se realizase încă P.G. 7 în forma sa definitivă.

Răsuflu uşurat :

— Deci nu actualele alimente pozvirice i-au făcut rău, ci acelea create experimental de el, din pozviri încă neaduşi la structura şi proprietăţile proiectate.

— Exact ! îmi confirmă Alfredo... Aşa presupunem cel puţin şi asta sperăm.

— Nu sînteţi siguri ?

— Încă nu este absolut cert, dar puteţi considera că e foarte, foarte probabil.

Ursu parcă n-a auzit ultimul schimb de cuvinte.

— Deci organismul lui Dan s-a răzvrătit ! spune el. A respins alimentele, manifestînd fenomenul intoleranţei. Întocmai cum am presupus eu... Doria, nu-i aşa că s-au format anticorpi ?

— Într-adevăr, s-au găsit anticorpi şi chiar în cantităţi apreciabile. Asta i-a provocat moartea.

— Alte cazuri de intoxicaţii pozvirice aţi mai avut la complex ?

— Nici unul !

— E firesc. Hagiu e, după cîte se pare, cel mai vechi consumator.

— Aţi auzit însă că nu e vorba de efectul Pozvirului G. 7, ci al altor pozviri, imperfecţi ! protestez eu. Parcă v-ar fi teamă de P.G. 7 !

Ursu mă priveşte dintr-o parte, cu o expresie greu de definit.

— Da, Soare, ţi-o mărturisesc fără ruşine: mi-e teamă de P.G. 7. Mi-e teamă de acest pozvir aşa cum mă tem de orice treabă făcută fără chibzuinţă, aşa cum mi-e teamă de beţia orgoliului şi de orbirea succesului. Înainte de toate, mă înspăimîntă imaginea de coşmar a unei gigantice degringolade! Şi demiurgii cad uneori din cerurile lor.

Ultimele cuvinte le-a rostit iute, gîtuit, cu un timbru aproape macabru.

E absurd tot ce spune? Nu ştiu, dar ar fi îngrozitor să aibă dreptate! Simt o sudoare rece în spate.

Un mănunchi de raze de soare străbate printre brazi, aprinzînd scîntei în apa pîrîului care curge fără oprire la vale, nepăsător, pînă ce se pierde în adîncul pădurii.

Martin Onofrei are ultimul cuvînt:

— Trebuia să mă opun mai hotărît demenţei voastre. Cînd aţi hotărît în consiliu livrarea, am ţinut discursuri protestatare şi-atîta tot. Trebuia să adresez mesaje de avertisment tuturor forurilor responsabile de pe Pămînt, să opresc cu orice preţ catastrofa! Am fost slab, inadmisibil de slab, iar acum e prea tîrziu! O vom plăti cu toţii.

Nu mai aud ce spune. Un singur cuvînt mi se rostogoleşte ameţitor, ca o gigantică avalanşă, prin creier:

— Degringolada..

E ceasul în care cad demiurgii?

27 decembrie.
Dezastrul

Stau, alături de Ursu, în balconul laboratorului său şi privesc, înmărmurit, afară. Aleile complexului sînt din nou pline de lume. E o mulţime neagră, densă, care se agită şi uneori aleargă dintr-o parte într-alta, ca atunci, în ziua marilor iluzii, la 24 noiembrie, cînd am început să livrăm omenirii noile alimente.

Dar nu se mai aud cîntece şi urale, nici nu se mai încing dansuri. Oamenii sînt abătuţi, iar unora li se citeşte disperarea pe faţă. Bat la toate uşile, pătrund în clădirile de producţie, în laboratoare, în birouri. Întreabă în dreapta şi în stînga. Vor să ştie cum de a fost cu putinţă, cine e de vină, cum se vor putea îndrepta toate acestea. Grupuri, grupuri se strîng pe alei şi discută aprins. Fără ură, însă cu nesfîrşită nedumerire şi durere. Nimeni nu presupune că la complex cineva a avut vreo intenţie criminală. Dar cum de s-a putut întîmpla...

Să fie aceasta aceeaşi mulţime care ne-a ovaţionat atunci, aceiaşi tineri care l-au purtat pe braţe pe Adam Tiberiu? Sînt aceiaşi sau alţii?

Mă uit la Martin Onofrei. Masca lui, imobilă, dură, nu izbuteşte să-i ascundă marea tristeţe. Şopteşte:

— De ce n-am fost fals profet!

Din toată lumea au sosit proteste, exprimînd profunda îngrijorare şi nemulţumire a unor organizaţii care veghează la binele planetei. „Restaurantul demonstrativ" a fost închis sine die, ca un simbol al eşecului. Lîngă el se află una dintre firmele uriaşe cu noua titulatură a complexului.

— Litera aleasă pentru noile firme era prea mare! îmi spune Ursu, ca şi cum asta ar conta acum. Şi continuă: i-am spus-o lui Tiberiu, dar mi-a răspuns că el a ales-o şi că numai mare se potriveşte pentru o treabă „măreaţă" ca a noastră. Aşa era el. Avea prea multă încredere în propriile sale forţe, prea multă siguranţă în tot ce făcea. Un om înţelept trebuie să şi şovăie, Soare, să aibă nu numai certitudini, ci şi ezitări!

De ce vorbeşte aşa despre sărmanul Tiberiu? Credeam că cel puţin acum...

De ce nu este totul un coşmar, din care să mă trezesc mîine, cu mintea mai lucidă?

Aş vrea, Grig, ca atunci cînd vei citi episodul acesta, cel mai dramatic al jurnalului, să fii încredinţat că, în mijlocul dezastrului, nu mi-a fost teamă de efectul alimentelor pozvirice consumate asupra mea. Nici nu-mi pasă acum de mine! Tragedia care s-a petrecut e prea înfiorătoare ca să mă-ngrijorez pentru propria soartă. E adevărat că mulţi cercetători au plecat în ultimele zile de la complex, înspăimîntaţi de cele întîmplate. Eu însă rămîn, rămîn pînă la capăt, chiar dacă totul pare pierdut.

...Filmul evenimentelor din ultimele săptămîni se desfăşoară dureros în faţa ochilor minţii mele.

De cînd a început să se prăbuşească totul?

Neîndoielnic de la moartea lui Dan, care ne-a zguduit pe toţi atît de adînc. În ziua înmormîntării, s-a dat, aşa cum ne anunţase Alfredo, comunicatul: din el rezulta că decesul s-a datorat unei intoxicaţii cu alimente pozvirice, **probabil însă anterioare creării Pozvirului G. 7.**

Onofrei a cerut sistarea imediată a livrării de alimente virotice, pînă la lămurirea situaţiei. Dar preşedintele a izbutit atunci, pentru ultima dată, să convingă consiliul ştiinţific că nu trebuie trase concluzii atît de grave dintr-un caz absolut izolat, a cărui explicaţie pare străină de P.G. 7.

La cîteva zile după moartea lui Dan însă, marea teamă s-a transformat într-o groaznică certitudine: au început să se îmbolnăvească şi să moară animalele de experienţă, care fuseseră hrănite încă de la începutul lunii octombrie cu alimente pe bază de P.G. 7. A fost lovitura de măciucă: s-a

suspendat producţia de virusuri alimentare, au încetat livrările de albumină virotică şi de alimente pozvirice. Asta s-a întîmplat la 9 decembrie.

Apoi a început o aşteptare înfricoşată...

Mai rămînea o ultimă speranţă, aceea că reacţia organismului uman va fi alta — mai bună decît a organismului animal. Aşa cel puţin credeam eu, ca nespecialist...

Între timp, pe toată planeta s-a stîrnit o mare agitaţie. Consumul alimentelor virotice a fost interzis. Complexul a fost supus unor critici vehemente, întreaga noastră activitate fiind calificată drept „neştiinţifică" şi chiar „iresponsabilă". Aceleaşi cercuri care ne îndemnaseră pînă acum cîteva săptămîni să ne „grăbim", să nu „supraverificăm" rezultatele ajungeau acum la concluzia că lucrasem „repede" şi „superficial", condamnîndu-ne cu asprime şi nerecunoscîndu-şi în schimb nici un fel de vină.

Ursu a crescut cu acest prilej considerabil în ochii mei. Nici o clipă nu s-a prevalat de opoziţia lui anterioară, care se dovedea acum mai mult decît întemeiată, nu s-a erijat în erou, invocînd măsurile suplimentare pe care le ceruse şi care ar fi evitat, neîndoielnic, o reacţie negativă a organismului. A început, dimpotrivă, o cercetare minuţioasă şi aprofundată a cauzelor care au determinat efectele nedorite.

Tiberiu a cercetat, bineînţeles, la rîndul lui cu febrilitate. A întrunit chiar un consiliu ştiinţific, pentru a ne comunica anumite „rezultate preliminare". Mă aşteptam să înceapă prin a-şi recunoaşte greşeala, mai precis partea sa de greşeală, căci şi noi sîntem vinovaţi. Dar, spre uluirea mea, n-a suflat nimic despre aşa ceva. Ne-a expus în schimb concluzia lui, şi anume că moartea animalelor se explică printr-o cauză periferică, legată de condiţiile producerii albuminei de tip virotic : o imperfecţiune în procesul de fabricaţie, datorită unor variaţii de temperatură inadecvate. În cîteva zile, avea să producă, bineînţeles în cantitate redusă, alimente virotice pe o nouă bază, îmbunătăţită şi „absolut sigură". Comunicarea a fost primită fără discuţii, într-o stare de apatie aproape totală.

Între timp, aşteptăm cu nelinişte crescîndă veştile din ţările unde s-a livrat P.G. 7.

Sabia lui Damocles atîrnă deasupra capetelor noastre. La 14 decembrie, sabia cade : doi tineri mor la Lima. Au simptome vădite de respingere. La complex, de asemenea, un deces. O zi mai tîrziu, sute de cazuri de „intoxicaţie pozvirică" sînt semnalate în toate continentele (dintre care şase la noi, în complex). La 17 decembrie, Organizaţia Mondială a Sănătăţii înregistrează 34 515 cazuri. La 19 decembrie, Anda Tiberiu trebuie să fie internată la sanatoriu, în stare

de comă. Moare înainte de zorii zilei următoare, cu toate eforturile medicilor de a o salva.

O disperare mută pune stăpînire, din acel moment, pe președinte. Muncește aproape fără întrerupere, dar cu greu mai poți să smulgi un cuvînt de la el. Chipul lui pare masca tragediei antice.

Reacția nu este generală — nu atinge pe toți cei care au consumat P.G. 7 —, dar planeta devine furibundă: se cer pînă și desființarea complexului, demontarea actualelor linii de producție a alimentelor pozvirice, pedepsirea exemplară a celor vinovați. Președintele solicită un răgaz ca să poată dovedi valabilitatea ideii pozvirice.

La 23 decembrie, Adam Tiberiu și asistentul său Ștefan Badiu iau hotărîrea eroică să „reabiliteze" pozvirul alimentar printr-o probă crucială. Fără să ceară părerea nimănui, ei încep să consume masiv din noile tipuri de alimente pozvirice „îmbunătățite", preparate de ei, convinși că reușiseră să înlăture toate defecțiunile de fabricație. O zi mai tîrziu, la 24 decembrie, mor amîndoi. În dorința de a realiza cît mai grabnic alimente pozvirice noi, nedăunătoare, fabricaseră de fapt alimente excesiv concentrate, foarte toxice, cu o acțiune nocivă și mai rapidă decît cele oferite lumii începînd de la 24 noiembrie.

Moartea lui Tiberiu și a asistentului său ne-a zguduit pe toți. Nu i-a potolit însă cu nimic pe aprigii noștri contestatari. Au uitat cu totul „nerăbdarea" cu care ne-au bombardat luni de zile, presiunile exercitate sistematic de delegațiile lor mult prea numeroase, scrisorile și articolele incisive prin care ne învinovățeau că „tergiversăm". Un val imens al revoltei și al incriminării plutește amenințător deasupra Complexului din Ciucaș.

Doar Martin Onofrei a rămas cu „carapacea" intactă. Își păstrează stăpînirea de sine și lucrează neobosit, înfruntînd sentințele ce se formulează la adresa noastră. Am vrea cu toții să aflăm în ce direcție cercetează, dar ne roagă să mai avem răbdare. Cere multor laboratoare să execute lucrări ajutătoare. În sfîrșit, la 26 decembrie, convoacă consiliul științific pentru a doua zi.

Încerc să judec lucid lucrurile, să privesc realitatea drept în față. Noi sîntem cei care am făcut un rău imens omenirii. E drept, acum s-a găsit leacul pentru cei intoxicați, un medicament realizat de Institutul Mondial al Sănătății, dar bilanțul intoxicației pozvirice este totuși foarte serios: 2 835 de morți și 346 515 oameni atinși de maladie.

...Mă aflu în balconul sanctuarului.

— Ținem consiliul, așa cum era prevăzut! îmi spune brusc Martin Onofrei.

— Ne întrunim deci astăzi!

Credeam că se va amîna datorită agitației care a domnit aici.

— Firește. Să ne dovedim mai înțelepți decît cei care ne judecă la tot pasul faptele.

Ia contact, prin televizofon, cu secretariatul tehnic al consiliului și roagă să se facă convocarea pentru ora șase după-amiază. Adaugă netulburat: „conform programului".

Mai avem, pînă atunci, un sfert de oră.

— Ce ne-a adus aici, profesore? îl întreb eu abătut, în timp ce coborîm scara. Cum de a fost posibilă această tragică greșeală?

— N-a fost o simplă greșeală, Soare, ci o proastă orientare a muncii.

Am ajuns la capătul scării. Martin Onofrei se oprește și mă privește lung:

— Cel mai comod ar fi să te aprob, să spun și eu că „bunele intenții" n-au fost răsplătite de un succes desăvîrșit. Dacă aș proceda astfel, aș fi un ipocrit. Adevărul e, din păcate, altul, cu totul altul.

— Ce vreți să spuneți?

— Uite, Soare, există o boală mai rea decît toate celelalte. Veacul nostru n-a vindecat-o. Se numește vanitate, siguranță de sine, sete de putere. Urmările ei sînt îngrozitoare pentru o muncă științifică ca a noastră.

Închipuie-ți că un conducător științific ajunge să creadă că el poate totul: că el găsește soluțiile cele mai bune, că doar el este cu adevărat lucid, că poate învinge foamea, că poate lichida boala, că poate dirija psihicul după voie. Și imaginează-ți că, pe deasupra, mai are și o uluitoare putere de convingere. Știi ce se întîmplă atunci? O prăpastie ascunsă se deschide în fața lui și pînă la urmă îl înghite. Pe el și pe alții. Pe demiurg și pe prozeliții săi.

Pricep acum foarte bine ce vrea să spună.

. . . .

Ședința consiliului științific a început exact la ora fixată.

E pentru prima dată cînd ne întîlnim fără Tiberiu. Nu mai sîntem decît 14. Unii au plecat fiindcă nu mai cred în P.G.7, alții au murit sau sînt internați în sanatoriul complexului. Minutul de reculegere pentru cei dispăruți se prelungește destul de mult.

Privesc afară, prin geam. Aspectul complexului aproape pustiu este jalnic și trezește nostalgia firească a zilelor în care activitatea era aci clocotitoare.

Vom mai putea realiza opera noastră? Înainte de toate, vom mai putea recîștiga încrederea omenirii? Vom putea da umanității alimentele pozvirice, care-i sînt atît de necesare?

Aştept cu nerăbdare să văd ce va spune Martin Onofrei. Evident, îl alegem mai întîi, în unanimitate, preşedinte al consiliului.

Ursu intră în subiect într-un mod direct.

— Acum la noi toate merg într-adevăr strîmb, ne spune el. Sîntem în număr mai mic, vom avea de înfruntat în continuare adversităţi mari, mulţi nu ne vor înţelege şi nu vor voi să ştie de noi, ne vom bucura de un sprijin mai puţin substanţial — dacă-l vom mai avea — din partea diferitelor foruri oficiale. „Greutăţi obiective" — cum se spune de obicei prin rapoarte. Şi nu-l mai avem nici pe Tiberiu — Vrăjitorul, cum îi spuneau mulţi. S-a dus nesăbuinţa lui, însă dinamismul şi capacitatea sa organizatorică vor lipsi şi ele.

Dar să analizăm bine situaţia şi vom constata că nu trebuie să dăm înapoi. Trebuie să reluăm şi să desăvîrşim „Operaţia Ciucaş".

În primul rînd, să nu uităm că, indiferent de greşeli, de victime, de alte nenorociri pe care le-am provocat, omenirea are nevoie de alimentele noastre, ca şi de ale altor centre de experimentare, exact în aceeaşi măsură ca acum un an sau doi. În al doilea rînd, nu trebuie să avem nici o îndoială asupra Pozvirului G. 7. Eu cred în P.G. 7 ca-n prima zi în care Tiberiu şi cu mine l-am proiectat — şi pot dovedi valoarea însuşirilor lui. În al treilea rînd, explicaţia gravei defecţiuni care s-a produs — şi care putea fi corectată dacă aţi fi acceptat o perioadă suficientă de experimentare — îmi este, astăzi, în linii generale, clară. În compoziţia albuminei de tip virotic a lipsit pur şi simplu o substanţă care să împiedice formarea anticorpilor, o substanţă care să înfrîngă intoleranţa organismului : ne revine s-o găsim, şi atunci alimentele pozvirice nu vor mai fi dăunătoare. În sfîrşit, chiar cînd vom avea această substanţă, iar hrana pozvirică ni se va părea nouă, cercetătorilor, desăvîrşită, infailibilă, o vom experimenta mai întîi trei luni pe animale şi apoi timp de alte trei luni pe un grup restrîns de oameni, începînd cu doze mici, care nu vor putea fi în nici un caz dăunătoare : propun ca noi, membrii consiliului, să ne oferim cu toţii pentru această din urmă experimentare.

Celor ce vor dori să ne grăbească, din afară sau dinăuntru, le vom spune că avem programul nostru, chibzuit, riguros, singurul care ne duce sigur la ţintă. De altfel, am plătit prea scump uşurinţa din trecut ca să mai riscăm acum să comitem chiar cea mai mică imprudenţă...

Se opreşte o vreme, ca pentru a prinde puteri noi, apoi continuă :

— Ştiu că unii dintre voi m-au considerat adesea drept un om prea lent, excesiv de circumspect, un ins care „taie firu-n

patru" şi ţine lucrurile-n loc. S-a bătut nu o dată monedă pe cele numai cîteva lucrări, de volum mic, pe care le-am publicat în cariera mea. Recunosc că acesta este felul meu de a fi şi că reprezintă, pînă la un punct, un defect. Dar asta n-are nimic de-a face cu ceea ce s-a întîmplat la complex. Aici nu eu am greşit, ci voi ; dacă măcar, după goana neraţională în care v-aţi lansat, începînd din luna mai, aţi fi acceptat cererea mea de a prelungi experimentarea alimentelor pozvirice pe animale şi pe oameni, punctul slab al produsului nostru ar fi ieşit sigur la iveală şi l-am fi putut fără greutate înlătura. Aţi preferat însă continuarea cursei fatale...

Martin Onofrei s-a aşezat.

Nimeni nu mai ia cuvîntul. Tot ce a spus Ursu este atît de adevărat încît comentariul, completările sau chiar aprobările nu-şi mai au rostul. Cineva propune totuşi ca punctul de vedere al profesorului să fie pus la vot. Acceptăm, supuşi.

Toţi paisprezece apăsăm pe acelaşi buton, butonul albastru.

— Maşina de vot, care m-a înfrînt întotdeauna, mă susţine, în sfîrşit ! remarcă Ursu cu o ironie tristă în glas. De ce n-a făcut-o ceva mai devreme ?

Nimeni nu-i răspunde, dar toţi vrem să încercăm ultima şansă.

Deodată, o bubuitură puternică face să vibreze masa de consiliu. Privim afară. Deasupra „restaurantului demonstrativ" se ridică o trîmbă groasă de fum. Cînd mantia cenuşie se risipeşte, zărim clădirea în ruine.

Mai tîrziu, aflăm că explozia s-a datorat lipsei de supraveghere a instalaţiilor. Cu cine să le mai facem pe toate ?

29 decembrie. Pustiu

În apropierea pavilionului vechilor laboratoare, îl întîlnesc pe Martin Onofrei, care vine de pe o alee laterală :

— Vom răzbi ? îl întreb eu.

Dă din cap, simplu :

— Încercăm.

În orice caz, nu va fi uşor ! Sîntem puţini. Abia vreo şaizeci, faţă de peste şase sute din vremea lui Adam Tiberiu. Iar Onofrei n-are acel talent miraculos de a coordona perfect şi de a îndrepta cu îndemînare neîntrecută toate eforturile spre ţelul dorit. Ştim fiecare ce avem de făcut, nu batem pasul pe loc, dar activitatea şi-a pierdut impetuozitatea de altădată. Să fie mai bine aşa ?

Am intrat în pavilion.

— Cînd ţinem viitorul consiliu? îl întreb eu pe Ursu, despărţindu-mă de el pentru ca s-o apuc spre laboratorul de purificări.

— Mîine! Şi adaugă obosit: eu trebuie să suplinesc marile calităţi ale lui Tiberiu sfătuindu-mă mai des cu voi. De altfel, aşa şi este mai bine, cu mult mai bine!... Am să vă dau şi unele veşti.

— Bune sau rele?

— Mai curînd bune. Informaţii care să servească la desfăşurarea muncii noastre. La revedere, Soare!

Ce forfotă era în pavilionul ăsta cu cîteva luni în urmă! Acum, în fiecare laborator mai lucrează un om sau doi, iar „secţiile neesenţiale" au şi fost închise. Glasurile noastre au răsunat ca într-o peşteră sau poate că aşa mi s-a părut.

Sînt acum singur în laboratorul meu. Ultimul meu ajutor a plecat de cîteva zile, iar Vlad a fost mutat la alt laborator, rămas complet fără personal.

Afară a început să plouă. Ploaie măruntă, rece, de decembrie. Îmi aminteşte de accidentul conductei. Măcar dac-ar ninge! M-aş bucura ca-n copilărie...

De ce se aude însă atît de tare zgomotul ploii? Aha! Astănoapte, furtuna a spart geamul principal al laboratorului de purificări, uitat deschis; e tocmai acela în spatele căruia se ivise cîndva mogîldeaţa viorie.

31 decembrie. Un nou proiect...

Consiliul ştiinţific a avut lor ieri, pe seară. Ursu ne-a dat, cu acest prilej, vestea mult aşteptată. Împreună cu Ion Ladea şi Andrei Mereuţă, a izbutit să sintetizeze o substanţă care speră că va contracara intoleranţa organismului. Substanţa va trebui amestecată în biomasa virotică şi crede că va împiedica formarea anticorpilor în organism.

Dezbatem îndelungat şi în amănunţime proiectul Onofrei-Ladea-Mereuţă. După cele întîmplate, am învăţat să fim cu toţii „sceptici" şi să supunem orice idee unui adevărat baraj al criticii ştiinţifice. Ursu este destul de surprins, dar nu se supără. Obiecţiile noastre îl bucură şi-i folosesc. Hotărăşte de aceea să mai lucreze cîteva zile la perfecţionarea substanţei pe care a conceput-o, ridicîndu-i eficienţa.

Pe la sfîrşitul şedinţei — o vizită neaşteptată.

Este Knut Jaspers, preşedintele Consiliului Planetar. A venit să se intereseze de situaţia complexului şi este mulţumit că n-am renunţat la obiectivul nostru, că ducem mai departe cercetările.

— Dacă ați fi abandonat ideea, ne spune el, soarta pozviriIor alimentari ar fi fost compromisă. Or, ideea este în mod sigur bună.

După aceea se interesează cînd vom livra noua albumină virotică .

— Peste o săptămînă sau două o vom avea, îi spune Ursu. Compoziția va include, sperăm, elementul menit să prevină formarea anticorpilor. Dar pe urmă, timp de șase luni, vom studia amănunțit toate reacțiile pe animale și pe oameni, înlăturînd orice element care poate fi dăunător.

— Cu alte cuvinte, în iunie sau iulie viitor, veți produce alimente pozvirice pentru nevoile populației.

— Așa presupun, Jaspers. Nu mai devreme ! Poate însă mai tîrziu. Nu-mi iau nici o obligație ! Vom livra numai atunci cînd produsele noastre vor fi perfect puse la punct. Cred că peste 6—7 luni, dar s-ar putea să dureze mai mult.

Fiecare cuvînt al lui Onofrei e rostit apăsat, sfidînd contrazicerea. Ce departe sînt zilele în care condamnam cu hotărîre așa-zisul „club al scepticilor", cînd vedeam în observațiile lui Moș Martin doar „hărțuieli inutile" !

În continuarea ședinței se stabilește un plan foarte amănunțit. Se discută și se precizează ce revine fiecărui colectiv de muncă. Ședințele de consiliu, care vor fi ținute o dată la 3—4 zile, vor analiza de fiecare dată mersul lucrărilor.

La sfîrșit, Knut Jaspers ne asigură de tot sprijinul său. Înainte de toate, va face absolut tot ce-i stă în putință pentru a spulbera ostilitatea care există față de noi. Pe de altă parte, ne face cunoscut că clidienii se interesează din nou intens de rezultatele cercetărilor noastre. După părerea lui, ar fi util ca Onofrei să țină, la rețeaua mondială de televiziune, o conferință, în care să explice cum s-a ajuns la ciocnirea tragică dintre hrana pozvirică și organism. Ursu însă refuză, spunînd că n-ar vrea să dea impresia că încearcă să forțeze schimbarea cursului opiniei publice. Acceptă totuși, la insistențele noastre, să trimită o declarație înregistrată. Știm că nu va învinovăți pe nimeni, înfățișînd pur și simplu faptele, așa cum s-au desfășurat.

Plecăm tîrziu de la consiliu.

Vlad îmi propune să facem noaptea împreună o promenadă pînă în Ceahlău, cu omnimobilul. Simte nevoia să doarmă într-un cort, în apropierea piscului. Îl refuz : prefer de astă dată patul meu.

Curînd sînt lungit pe divanul moale. Caut să-mi imaginez drumul dificil pe care mai trebuie să-l parcurgem. Îl aprob pe Martin Onofrei în tot ce a întreprins, dar... Vrăjitorul îmi lipsește, ne lipsește cred tuturora, probabil și noului nostru președinte. Ne-am învățat să fim conduși de bagheta lui ma-

gică și acum ne simțim nesiguri și stingheri. Pînă la urmă vom izbuti, bineînțeles dacă omenirea va înțelege să ne ierte greșeala.

Adorm repede. În vis, Tiberiu îmi apare extraordinar de viu, într-o imagine precisă și intens colorată. Ne ia de mînă, pe mine și pe Vlad, și ne duce, ca pe niște copii, la „Perspectivă", care e acum pustie.

— De ce-ați îngăduit ca activitatea să înceteze aici ?! ne dojenește el. Pavilionul spiral era viitorul omenirii. Prezentul nu se poate susține fără viitor. Mai bine l-ați ridica și mai înalt, pînă la cer !

Îl ascultăm docili — ca și în alte dăți. Glasul lui sună miraculos de convingător.

Pe bandă rulantă, sînt aduse spre noi blocuri ușoare, transparente, de ceroplast și ne apucăm să înălțăm zidurile. Lucrăm cu o viteză extraordinară. Dar, de fiecare dată cînd ajungem la noul vîrf al clădirii, zidurile se prăbușesc cu zgomot, ca la un efemer Turn Babel.

Acum prăbușirea se produce pentru a treia oară, cu un bubuit înspăimîntător, pe care-l resimt dureros în tîmple...

Deschid ochii.

Afară furtuna s-a dezlănțuit iar cu furie.

8 noiembrie 2072.

Din nou...

Nu mai am timp să reconstitui trecutul. Mîine plec în Japonia. Sînt încă peste zece luni din istoria complexului despre care ar mai trebui să relatez. Mă consolez cu gîndul că, de fapt, evenimentele care au urmat se puteau lesne presupune.

Cu Martin Onofrei treaba n-a mers atît de spectaculos și de repede ca în vremea în care ne conducea Tiberiu, dar rezultatele s-au dovedit de o rigoare desăvîrșită.

Cîteva date vor interesa probabil pe cititorii acestor însemnări :

— La 12 ianuarie 2072, s-a sintetizat primul lot experimental de albumină de tip virotic, asigurată împotriva formării anticorpilor.

— La 23 ianuarie, produsesem primele 26 de tipuri de alimente virotice din noua albumină.

— La 30 ianuarie, am început să experimentăm pe animale. Am experimentat pînă la 5 mai, urmărind, în toate amănuntele, reacțiile organismului și modificînd de cîteva ori, pe această bază, hrana produsă.

— De la 1 mai la 1 august s-au desfășurat experimentările pe oameni — mai precis pe toți membrii consiliului științific —, cu doze crescînde de alimente pozvirice. S-au reame-

najat totodată liniile de fabricație a alimentelor pozvirice și marile depozite.

— În sfîrșit, la 18 august, prima șarjă de albumină pozvirică și primele cantități de alimente sintetice au fost livrate de complex. Onofrei s-a opus organizării oricărei solemnități. N-a vrut să audă, bineînțeles, nici de expoziție de alimente virotice și nici de „restaurant demonstrativ". Totul a fost sobru și, pentru mulți, înecat în nostalgie, mai ales atunci cînd ne-am dus să vizităm mormintele lui Tiberiu, Anda și Dan, în cimitirul complexului.

La început au existat, firește, mari rezerve din partea consumatorilor de pe planetă. Dar, după cîtva timp, cînd s-a văzut că nu se produc nici un fel de efecte nocive, alimentația pozvirică a devenit, treptat, curentă.

— La 5 septembrie s-a livrat albumină virotică și Federației Clida.

— La 16 septembrie s-a împlinit o lună de la prima livrare. Nu s-a semnalat nici o reacție negativă a organismului : P.G. 7 a învins !

— La 10 octombrie au intrat în funcțiune în Atlantic și marile uzine plutitoare pentru prelucrarea algelor de mare și a planctonului...

...Tocmai m-am despărțit de Grigore și de Toma. Am vizitat cu ei tot complexul și a trebuit să-i răspund lui Grig la o mulțime de întrebări. Pe nepotul meu l-au interesat, e drept, mai ales... terenurile sportive. Poate că, după citirea acestui pseudojurnal, pe care i-l voi încredința, lucrurile se vor mai schimba.

Acum îl aștept pe Vlad. Are să-mi aducă un răspuns important, de care depinde în mare măsură dispoziția cu care voi pleca la drum. De fapt, pot să-l aștept și jos, în fața pavilionului de locuințe. Cobor grăbit. Nu știu de ce, dar nu mi-ar plăcea să-mi comunice răspunsul... pe scară.

M-am așezat pe o bancă cu vederea spre vechiul pavilion al laboratoarelor. Recent a reînceput activitatea și în pavilionul cercetărilor de perspectivă.

Iată-l pe Vlad venind pe aleea mare a complexului, cu pasul lui repede, săltat. Mă vede și-mi face vesel semn cu mîna.

— S-a aprobat, Radule ! Te și văd numărîndu-ți cele 486 de primăveri, iar pe mine sărbătorindu-mi milenarul ! strigă el, cînd ajunge în dreptul biroului de călătorii. Grăbește apoi și mai mult pasul spre mine.

Eu, Vlad, Alfredo și Oscar vom lucra deci, de luna viitoare, împreună, într-un nou laborator : „Laboratorul pentru studiul și promovarea pozvirică a longevității". Aici, la complex !

— SFÎRȘIT —

Aventură pe fluviul de hidrogen

de ROMULUS BĂRBULESCU și GEORGE ANANIA

Scriitorii Romulus Bărbulescu și George Anania sînt bine cunoscuți cititorilor noștri. De la debutul lor de acum nouă ani și pînă în prezent, acești doi autori au publicat în colaborare nouă lucrări de anticipație (romane și povestiri), ca să nu mai vorbim despre cărțile scrise „independent" (deși, după anumite indiscreții, chiar și în acest caz au găsit unul la celălalt bune consilii) și despre scenariile SF difuzate pe calea undelor (aproape douăzeci).

Povestirea pe care o publicăm în acest număr a fost inspirată de două recente descoperiri astrofizice (detectarea în Cosmos a unui curent de hidrogen și a unor molecule de formaldehidă), care ar putea constitui noi argumente în favoarea existenței unor lumi gînditoare în afara Pămîntului. Firește că ipoteza științifico - fantastică joacă aici, ca și în alte povestiri ale acestor autori, doar rolul a ceva ce catalizează reacțiile sufletești ale eroilor puși în situații extraordinare.

Vlad cască zgomotos și se întinde, ridicîndu-și brațele. În cabină e întuneric și cald. Veghea îndelungată l-a obosit peste măsură. Somnul îl încearcă mereu și ar putea ațipi, pentru că Heino e departe, în spatele fotoliului său și de acolo n-are cum să-l vadă. Numai că vocea acestuia, răgușită și aspră, îl calcă pe nervi, vocea sau încăpățînarea lui de a lansa apeluri peste apeluri, mai degrabă conștiinciozitatea împinsă pînă la nefiresc și ridicul. Doar nici el nu crede în această realitate a semnalului și totuși, din dorința de a-i fi pe plac lui Vlad, nu cedează evidenței și stăruie ca un prost.

Nu Heino e prost, ci Vlad, care iarăși așteaptă salvarea și speră. Așteptarea, nu glasul prietenului, îl calcă pe nervi.

Dincolo de peretele străveziu, norul galactic se leagănă maiestuos, imitînd docil, dar în sens invers, ca o oglindă mirifică, legănările navei. Mișcarea e greu de urmărit de la o clipă la alta, dar dacă ești atent observi, la intervale de cîteva ceasuri, că stelele din apropiere și-au schimbat poziția în carourile rețelei fosforescente încadrate în perete. Uneori, nu prea des, aceste mișcări se accelerează, atunci cînd nava e prinsă într-un vîrtej, numai că aici și vîrtejurile se desfășoară cu încetinitorul — cel puțin lipsa unor puncte de reper în vecinătate lasă o atare impresie.

Vlad s-a obișnuit să asemuiască imaginea Galaxiei cu o aripă. Comparația e banală și nu prea veridică. Înfățișarea aglomerării stelare privită din profil amintește de orice altceva, dar cum perspectiva o face să pară lipită de corabia cosmică, înapoia cabinei de observație, și cum tangajul lent și continuu dă iluzia unei fîlfîiri neîntre-

rupte... Sînt momente cînd Vlad uită că pasărea lor nu mai poate zbura decît prea încet și pe distanțe scurte, că plutește în derivă, la periferia galactică, prin undele invizibile ale fluviului de hidrogen.

— „Anteu" !... Vorbește „Anteu" !... Repetați semnalul de recunoaștere !

În cealaltă parte a cabinei, supraveghind și el, în direcție contrară, spațiul extragalactic, Heino pare să vorbească singur, și de fapt așa și este. Difuzoarele îi răspund printr-un vacarm de paraziți inintelígibili, printre care răzbat, cînd și cînd, fluierături și clipoceli stranii, un huruit surd sau cîte o vocaliză îndepărtată. O, nu sînt voci umane, nici emisii hărăzite lui „Anteu" și distorsionate pe drum !

Calea Lactee e cutreierată de rîuri de hidrogen atomic, se scaldă într-un ocean de hidrogen, mai mult de o treime din materia ei componentă o constituie hidrogenul, cea mai simplă substanță, cărămida principală din care e construit Universul întreg. Mînat încolo și-ncoace de vînturile cosmice, spulberat aici de explozia unei supernove, adunîndu-se în altă parte într-un nor ce va da naștere, cîndva, unei stele, el e materia primă din care, în urma fuziunii în heliu, sorii degajă imensa lor energie, e începutul și sfîrșitul multora dintre corpurile cerești. Densitatea medie a gazului în spațiul intersideral e cu totul neînsemnată, între 10 și 100 de atomi la metrul cub, adică de mai bine de un trilion de trilioane de ori mai mică decît densitatea atmosferei pe Terra. Dar în unele locuri această medie crește considerabil, pe de o parte în nebuloasele primitive, pe de alta la periferia Căii Lactee, în fluviul de hidrogen a cărui existență a fost dovedită de primele zboruri către limitele Galaxiei.

— Repetați semnalul de recunoaștere ! Aici „Anteu"...

Vlad strînge pumnii, ca să-și domine tracasarea și întreabă cu un calm desăvîrșit :

— Chiar crezi că era... Să fi fost pentru noi ?

Heino tace îndelung, parcă străduindu-se să priceapă. Vuietul din difuzoare continuă ; se confundă cu așteptarea, cu însăși existența lor pe astronavă. Cînd își începuseră aici cercetările îi pasiona să asculte vocile Cosmosului. Era de fapt și o îndatorire, o componentă a acestor cercetări. Dar ei țineau ore în șir receptoarele deschise, mai mult decît prevedea programul zilnic, încercînd să identifice, în haosul sonor, vreo chemare din necunoscut a unei lumi pierdute printre miliardele de stele, o înlănțuire coerentă de zgomote. Undele radio poartă vijelii de pocnete și țiuituri, perturbația gravifică face difuzoarele să mormăie adînc, cu glas de bătrîn supărat, variația luminii astrale, tradusă în sunete, pare exercițiul unui cor gigantic, înaintea spectacolului. Pentru că aici, în centura galactică, se întîlnesc liniile de forță ale multor cîmpuri provenite din interior. De-a lungul acestei centuri plutește și fluviul de hidrogen liber, aruncat centrifugal pînă aici, iar laolaltă cu el vin de pretutindeni radiații și fluxuri de particule, după călătorii de zeci de milenii printre sori și planete. Fluviul de la hotarele Galaxiei le-a adunat, contopindu-le în el și purtîndu-le astfel pe traiectorii nebănuite.

— Ascultă ! Se-aude iar... Auzi ?

Ai putea să juri că sînt semnale. Un urlet de sirenă, mai întîi jos și grav, ce urcă apoi prin toate registrele și gamele, pînă la un șuier ascuțit, care se pierde în ultrasunet. Exact ca acum aproape șapte ore, dar poate fi aceeași undă, reflectată de un nor de gaz ionizat și întoarsă înapoi, spre astronavă.

— Mă gîndesc... începe Vlad să-și expună obiecțiile, însă Heino îl întrerupe brusc.

— Știu ce vrei să spui. Nu, de data asta e într-o altă frecvență decît data trecută.

— O emisie rătăcită. Adu-ți aminte...

Li s-a întîmplat de două ori să prindă fragmente ale unor vechi programe de radio pămîntene, un cîntec languros și o conferință sau un discurs punctat de aplauze, amîndouă secvențele surprinzător de clare și bine conservate. Duraseră doar cîteva zeci de secunde, suficient însă ca ei să le identifice și să fie pătrunși de o emoție tulburătoare. Asta era înainte ca motoarele principale ale navei să se fi defectat, periclitîndu-le viața în așa măsură încît să fie nevoiți să le arunce departe, în urmă, unde nu peste multă vreme au și făcut explozie. Dimpotrivă, pe atunci toate lucrurile le mergeau din plin. Un hazard adusese cele două secvențe radiofonice la antenele navei. Transmise cu secole în urmă, după cum arăta limba textelor, probabil de pe Tellus-9, stația pămînteană cea mai apropiată pe atunci de marginea Galaxiei, emisiile rătăciseră la voia întîmplării, fără a se stinge, a se risipi în interferență cu alte unde provenite din surse naturale. Ca și cum i-ar fi așteptat pe cei doi cercetători, veniți cu „Anteu", nava supraluminică, să confirme, în chip strălucit, ipotezele acestora asupra consecințelor existenței fluviului de hidrogen. Ei presupuneau că fluviul adună, aidoma unui canal colector, o multitudine de urme ale activității siderale și că, investigînd cu mijloace adecvate și la proporțiile cerute acest canal, se poate citi, prin indicii mai puțin alterate decît în alte părți, istoria genezei și dezvoltării Căii Lactee. Ideea întîlnise rezistența îndîrjită a unor cercuri de specialiști, mai cu seamă în ce privea posibilitatea păstrării, pe timp îndelungat, a vestigiilor. De aceea, expediția „Anteu" își propusese drept sarcină principală demonstrarea acestei posibilități, iar cîntecul și conferința rătăcitoare aduceau în sprijinul demonstrației un argument de necontestat. Însă nu și unicul.

— Radarul depistează zona de unde vin semnalele sirenei ! anunță Heino, gîtuit de emoție. Peste cîteva clipe...

— Navele noastre nu folosesc astfel de semnale ! se împotrivește ursuz Vlad.

Inima îi bate dureros de atîta așteptare. El încearcă să caște încă o dată, dar trucul nu-i reușește, nu mai poate mima indiferența. Se chinuie să-și îndrepte gîndurile pe un făgaș neutru, liniștitor.

Asemuirea fluviului de hidrogen cu un canal pentru reziduurile galactice, deși dizgrațioasă, e cel puțin exactă. Nu a strîns numai gaze, în primul rînd hidrogen, de miliarde de ori mai dense ca în spațiul intragalactic, nu numai cîmpuri și radiații, ci și roiuri meteoritice, și din loc în loc planete întregi, după cum arată investiga-

toarele, și asteroizi, și resturi de comete ce-și mai păstrau o zdreanță de aureolă în jurul sîmburelui înghețat... Fluviul „curge" în sensul mișcării de rotație a aglomerării stelare, cu viteze de-a dreptul uriașe, însă neuniform. Il străbat, din toate direcțiile, curenți mai înceți sau mai repezi, anafoare și furtuni.

— Asta-i! Cum mi-am și închipuit!

— Ce?

— Radiosemnalul. Vine dinaintea noastră, de la o depărtare de aproximativ cinci-ore lumină.

Vlad tace. Se chinuie să rămînă sceptic, să se ferească de o nouă dezamăgire. Pînă acum, de la defectarea astronavei, au alergat de zeci de ori, utilizînd motoarele subluminice, auxiliare să întîmpine ajutorul. Dădeau crezare unor semnale iluzorii. Heino însă, în primul rînd el, nu se lasă înfrînt, cu toate că-i conștient de inutilitatea încercărilor. Poate fiindcă motoarele principale s-au blocat din vina lui și crede că asta-l obligă, față de Vald, să se agite și să caute legătura cu Tellus-24. Dar nici o emisie de-a lor nu ajunge la Tellus, care se află dincolo de centura cîmpurilor suprasaturate de energie. Totul e să ai răbdare și să aștepți în liniște ajutorul, navele de interventie ale salvatorilor, care de mult trebuie să fi pornit în căutarea lui „Anteu". Evident, se poate întîmpla ca astronava defectă să nu mai fie găsită niciodată, ba chiar probabilitatea eșecului, în ciuda aparaturii foarte sensibile pentru investigații, nu este de loc neglijabilă. Dar mai bine să se gîndească la asta cît mai tîrziu posibil. Vlad nu i-a reproșat nimic lui Heino după accident, deși îl sfătuise să nu efectueze întoarcerea aceea în regim de zbor supraluminic și care, în fluviul de hidrogen, s-a dovedit fatală. Doriseră să prindă din urmă un roi meteoritic în care spectografele anunțau prezența unor elemente chimice transuraniene. Manevra în sine nu era cine știe ce complicată; cerea însă cufundarea în anabioză. Iar cînd galactonauții au fost readuși la viață, au constatat, înspăimîntați, că motoarele principale sînt blocate, datorită unei variații bruște a cîmpului gravific pe care nava tocmai îl străbătea.

— Vlad... Pornim spre sursă?

— Fă cum știi!

Heino dă în grija automatelor lansarea apelului-reper, își lasă capul pe spătarul fotoliului și se gîndește. Sau așteaptă o hotărîre a celuilalt.

— Aici „Anteu". Avarie la bord. Salvați-ne! își face robotul datoria. Aici „Anteu". Avarie la bord...

— De ce taci? se înfurie Vlad, cu ochii la aripa Galaxiei.

— Semnalul vine dinaintea noastră. Tellus, dacă aparatele nu ne mint, e, oricum, în urmă...

— Bine. Pornim spre sursă.

— Numai de data asta! îl roagă Heino.

— Pornim spre sursă! repetă Vlad.

Liniște.

Vlad deschide alene ochii. Se află tot în fotoliu. L-a furat somnul, dar n-a putut dormi prea mult. Acum e dimineață. O spuză fosforescentă plutește prin cabina de observație. De-a lungul pereților

transparenți alunecă lent mici nuclee strălucitoare, din care lumina se revarsă dureros de puternică. Vlad își apropie pleoapele, mijindu-le, pentru a se obișnui. Zilele și nopțile pe navă se succed la intervale precis determinate, după sistemul pus la punct de Heino.

Pe ecranul de direcție se conturează acum limpede o linie sinuoasă : calea urmată de navă către sursa radiosemnalului. Cu viteza dezvoltată de motoarele subluminice au nevoie de peste 20 de ore ca să ajungă pînă acolo. Patru ceasuri au și trecut.

Panglica albă de pe ecran se înnoadă buclă după buclă. Nava, purtată de curenții unor cîmpuri magnetice, planează în lungi volute, plutind pe fluviul de hidrogen, o pasăre rănită, oarbă.

Vlad își alungă disperat teama din gînduri. I se face deodată frig. Strecoară mîinile în buzunarele hainei. Senzația continuă să-l chinuie, și el strînge umerii, ghemuindu-se în fotoliu. Oboseala, cuibărită în oase, în sînge, în nervi. Foșnete stranii, ca ale unei păduri seculare răscolită de vînt, răzbat din aparate. Imaginea pădurii bîntuite de furtună îi apare brusc pe retină. Unde și cînd ?...

— Nu mănînci ?

Heino, palid, nervos, cu chipul răvășit de nesomn, îl scrutează întrebător.

— Nu mi-e foame. Pe unde umbli ?

— Somnul mă ocolește. Cutreier nava și caut ce nu pot găsi. — Schițează un zîmbet, mai mult o grimasă tristă. — Am răscolit prin năvod.

— ?

— În conteinerul captatorului gravific. Fleacuri. Colb și cîteva resturi meteoritice. Dar asta pare să fie altceva. Îi arată o capsulă cilindrică etanșă, cu pereți străvezii. Nu mă dumiresc!

Vlad ia capsula. Înăuntru e un cristal fumuriu, hexagonal, nu mai mare decît o cireașă, iradiind o vagă lumină verzuie. O membrană uimitor de fină, cam de zece centimetri pătrați, e lipită de el, ca o pîlnie asimetrică sau ca valva unei scoici diafane.

— Ce ți se pare curios ? întreabă Vlad și, cu gîndul în altă parte, nu-și dă seama ce aiureală a spus.

— Și cristal, și membrană par amîndouă din aceeași substanță. Încă nu știu care, n-am trecut prin laborator. Membrana avea însă o culoare roșcată.

— Îți arde de glume ?

— Tu nu vezi că nici să mai surîd nu izbutesc ?

Vlad tot răsucește fiola în mîini, nemaiștiind ce să creadă. Iar între timp scoica și-a schimbat din nou culoarea.

— Ești convins că... așa arăta cînd ai găsit-o ? bombăne Vlad contrariat.

— Sceptic mai ești ! N-am avut martori. Declar pe răspundere proprie că ăsta-i adevărul.

Nava se răsucește violent, ca lovită de o uriașă pală de vînt. Heino își pierde echilibrul și cade peste Vlad, care scapă din mînă proba.

— Ce-a fost asta ? strigă el privind la ecran.

Panglica albă descrie curbe repezi, înfășurîndu-se anapoda. Nava se rostogolește bezmetic, lovită de forțe invizibile.

— Un vîrtej... O furtună magnetică! Fuzeele de stabilizare, repede! îl îndeamnă Heino, încercînd să se agațe de ceva.

Vlad apasă butoanele. Încet, încet, nava își recapătă echilibrul. Deodată robotul de securitate din cabină sună alarma, alarma de gradul cinci. Soneria zbîrnîie enervant, în timp ce galactonauții se reped la rezerva de lîngă trapa cabinei, o deschid cu gesturi reflexe și scot mănușile și căștile de protecție, atașîndu-le iute costumelor de zbor etanșe. Abia acum au răgaz să se privească: Vlad nedumerit, Heino dominat de spaimă (se vede, prin vizorul căștii, cum fruntea i s-a brobonit de sudoare). Vlad pășește către aparat, închide soneria de alarmă și ia legătura prin circuit vorbitor.

— Atenție, atenție! mormăie, cu glas adînc robotul. În cabină aerul se încarcă foarte lent cu substanțe străine, nocive organismului uman.

— Ce substanțe? întreabă Vlad, folosind radioemițătorul căștii.

— Amestecuri de gaze, halogeni și hidrogen, care se combină în acizi. Particule solide în suspensie. Lichid pulverizat, formînd aerosoli, foarte complecși din punct de vedere chimic. Substanțele comparabile cu cele organice mai simple...

Paralizat de spaimă, Heino caută cu ochii ceva de care să se sprijine.

— O avarie a blindajului? continuă Vlad.

— Blindajul navei este intact.

— Un flux de radiații penetrante, care să fi schimbat structura atmosferei...?

— Cuirasa antiradiantă n-a fost străpunsă de nici o...

Vlad deconectează circuitul vorbitor, stă puțin pe gînduri, apoi se întoarce spre coechipier.

— Unde naiba e drăcovenia aia? mormăie el preocupat, uitîndu-se atent în jur.

— Ce-ai spus? se holbează Heino. Ești nebun?

— Uite-o! Vezi dacă mai e întreagă.

Heino se apleacă sub pupitru, ia capsula și îi cercetează cu migală conținutul.

— Asta-i bună! Membrana a dispărut. Poate s-a spart? Deși nu-i văd... cioburile.

Vlad se apropie. Privesc amîndoi fărîma cristalină.

— Observi? Din nou și-a schimbat culoarea.

— Nu sînt miop! face Heino furios. Acum pare un grăunte fosilizat.

— Aparențele înșală! rostește sec celălalt.

Îi ia din mînă cilindrul și-l întoarce, căutînd să rostogolească „diamantul".

— Nu cade! exclamă Heino uluit. S-a fixat în sticlă.

— Mai mult. A perforat-o. Vlad arată orificiul, larg de numai cîțiva milimetri, în punctul de contact al cristalului cu capsula. Aș putea să jur că pe-aici...

Se duce la robotul de securitate, înalță capsula în dreptul pîlniei absorbante de aer și conectează iar sistemul de alarmă. Soneria zbîrnîie mult mai puternic decît înainte. Heino își duce palmele la urechi.

— Ajunge! Ajunge, m-ai convins.

— Ce crezi că-i la mijloc?

— După aspectul exterior, pare un diamant. Heino luptă să-și limpezească gîndurile. Cînd l-am luat din conteinerul captatorului, era de culoare neagră. Membrana... adică mai avea și niște protuberanțe conice, fine și lungi, am uitat să-ți spun.

— Năuc! Ești de-a dreptul năuc. Acum membrana s-a volatilizat, iar țepii ia-i de unde nu-s.

— Văd. Și ce pot să fac?

Vlad respiră adînc. Discuția nu i-a domolit lui Heino teama, încordarea. Ba dimpotrivă.

— Mai înainte semăna cu un cristal de stîncă fumuriu. În clipa asta e galben. Carbonado, chihlimbar... Membrana nu era flexibilă?

— De unde să știu? Nu părea să fie din celofan...

Vlad nici nu clipește.

— Mă duc în laborator. Analizez cristalul și-ți transmit rezultatele. Bine?

— Nu sînt de acord. Cristalul poate să explodeze...

— Știu să-mi apăr pielea și singur. Dacă n-ai ce face, du-te și pregătește de zbor, pentru orice eventualitate, racheta auxiliară a navei. Nu uita că peste 15 ore ajungem în zona unde se află sursa radiosemnalelor.

— În loc de sursă, să nu fie o cursă...

— S-ar putea să ai dreptate. Dar lasă-mă și pe mine să greșesc o dată! Eu ți-am dat voie ție.

Heino lasă capul în jos.

— Ar însemna să te expui inutil.

— Prostii! Ai grijă, încarci pe rachetă o rezervă de oxigen dublă. Surprizele văd că nu lipsesc. Hai, hai, la treabă! În lipsa noastră, automatele pentru filtrarea aerului au să facă puțină curățenie.

La o comandă a lui Vlad, trapa din podea se deplasează lent; prin deschidere începe să se ridice turnul masiv al microscopului, alunecînd tăcut; un braț metalic, articulat, se întinde în așteptarea probei. „Diamantul" trebuie scos din capsulă. Desprinderea cristalului de pe sticla unde părea lipit se petrece fără accidente. Vlad îl fixează în clapetele de susținere ale microscopului. O nouă comandă, și ecranul acestuia din urmă se aprinde.

— Ce faci? întreabă Heino prin radio. Ai aflat ceva?

— Acum aflu, răspunde Vlad cu răceală. Cristalul e impenetrabil la radiații.

— Ce tot spui?

— Nu-i văd, deocamdată, decît rețeaua de atomi de la suprafață.

Aparent, „diamantul" este alcătuit dintr-o substanță fluidă și densă, asemănătoare, la prima vedere, cu mercurul. Dar, pe măsură ce aparatul continuă să mărească imaginea, Vlad își dă seama că structura atomică a substanței este total diferită de a mercurului. E vorba de un element sau un compus necunoscut, care tocmai începe să atace, într-o tehnică anume, clapetele de beriliu ce-l susțin la microscop. O parte dintre atomii necunoscutei substanțe se strecoară printre ceilalți atomi de beriliu, dislocîndu-i, spre a fi apoi absorbiți de cristal. Sub privirile uimite ale lui Vlad, procesul se dezvoltă în ritm susținut.

— De ce nu mai zici nimic ? se impacientează Heino.
— Merge ! Totul e-n regulă...
Asta să însemne oare că materia cristalului e structurată doar aparent asemenea celei cunoscute de pămînteni ? Este de presupus că în interiorul acestui corp străin atomii beriliului sînt dezintegrați, pentru ca din elementele lor componente să se construiască noile substanțe. De unde dispune „diamantul" de energia necesară dezintegrării atomilor, sfărîmării nucleului, ruperii legăturilor dintre el și învelișul de electroni ?
— Transmutații...
— Ce ?
— Transmutații atomice, fără acceleratori și toată tehnica noastră rudimentară...
— Cum asta ?
— ... descompuși în particule alcătuitoare, ce sînt asamblate pe urmă după un plan... Consum și degajare a unor energii neînchipuite, dar perfect dirijabile, ținute în frîu...
S-ar putea ca, sub învelișul de așa-zis mercur, impenetrabil la razele microscopului, să existe și alte substanțe, încă și mai active. Și o „centrală" coordonatoare. Sau mai bine un model, în genul lanțului de molecule ADN — cod al creării și împlinirii individului uman : un astfel de model sau de cod, după care se copiază, în serii nesfîrșite, din organele atomilor disecați, substanțe unice, totdeauna aceleași.
Vlad își scutură capul, ca trezindu-se dintr-un vis. A împins imaginația prea departe. Într-adevăr ? Ce se poate verifica este dacă grăuntele cristalin devorează orice fel de atomi sau are doar anumite preferințe. De fapt, răspunsul nu e greu de ghicit : mai întîi capsula de sticlă, apoi aerul din cabină, acum beriliul de la microscop — toate substanțe diferite. Interesant ar fi de verificat cum au luat naștere membrana și țepii văzuți de Heino.
— O deformare a stratului de „mercur", de fals mercur ? În ce scop ?
— Ce înseamnă fals mercur ? se amestecă Heino, mereu prin radio.
— Un fel de migrenă care ne paște pe amîndoi...
Tot sub microscop, cristalul e cufundat într-un vas cu săruri în soluție. „Mercurul" se agită puternic, pare a se înmulți din sine însuși, se adună în protuberanțe, ca niște minuscule rădăcini și absoarbe cu aviditate soluția. Iar membrana, ca valva unei scoici diafane ? Are rolul să capteze prea rarii atomi de gaz interstelar, fie el hidrogen, formaldehidă sau alți compuși ? Cristalul funcționează fără greș în orice mediu ?

Peste o jumătate de ceas, Heino dă buzna în laborator :
— Eu unul sînt gata. Abia am avut răbdare să pregătesc racheta pînă la capăt. Ei, ce-a fost ?
— Ce-a fost ? zîmbește Vlad echivoc. Vrei să spui **ce este !**
— Atunci, dacă este, și eu sînt... numai urechi.
Heino înaintează cîțiva pași, cu ochii țintă la cristalul prins în baia de analize și pe care Vlad îl privește încă nedumerit.
— Ia spune, întreabă el peste umăr, o jucărie ca asta ar putea fi creația naturii ?

Heino își arcuiește sprîncenele :
— Cînd au descoperit pentru prima oară molecule de formaldehidă în spațiul cosmic, în constelația Săgetătorului, astronomii veacului XX au făcut niște fețe ca a ta acuma. Compusul nu-i de loc simplu : trei atomi de hidrogen, unul de azot și altul de carbon. Și totuși apare pe cale naturală.
— Mda... Numai că „diamantul" nostru e o adevărată uzină chimică, producătoare de substanțe mult mai complexe.
— Sub aparența unui cristal inofensiv.
— Ei bine, l-am supus unor experiențe în medii diverse : lichide, gazoase, l-am bombardat cu radiații, dușuri laser, la temperaturi și presiuni oscilante. Se încăpățînează să producă mereu substanțele pe care le cunoști. Pe deasupra mai e și opac la razele microscopului. Cam șugubeață natura asta !
— Un sistem de apărare ?
— Și mai nostim ! Descompune atomi și-i restructurează, chimic sau prin transmutație.
— Mașinuță deci ?
— Și încă ce mașină ! Eu mi-am scos pălăria în fața ei și te rog și pe tine s-o faci cît mai repede, pentru că acest „diamant" e un dezintegrator în toată regula, conceput și construit după legi științifice și într-o manieră demnă de invidiat.
— Perfidă insinuarea ! Crezi că l-au făcut niște ființe raționale ?
— De ce nu ? se burzuluiește Vlad și-l înfruntă cu ochi strălucitori.
— Atunci de ce n-ar fi chiar „diamantul" un organism ? Natura e meșteră la multe !
— Am spus eu că-i imposibil ? Poate fi o plantă, o moluscă — variante cu nemiluita — adaptată să producă, în medii diferite, aceleași substanțe și dispunînd pentru asta de un mecanism uluitor de complex. Asta e ! Și dacă dăm curs dorinței ei și o lăsăm în pace, ne umple nava de gaze toxice.
— Bravo ! Și în ce scop, mă rog, atotștiutorule ?
— Asta-i bună ! Noi cu ce scop am apărut în Univers ? Materia pe diferitele-i trepte de organizare...
— Ce propui să facem cu jucăria asta ?
— O vom sechestra în vid, într-un conteiner special, între cîmpuri magnetice. Cînd ajungem acasă, ne ocupăm...
— A, ia stai ! Membrana !
— Ce e cu ea ?
— Membrana-i un captator de atomi ?
— Perspicacitatea ta mă uimește ! Desigur că membrana captează atomii din spațiu...
— Atunci ce menire ar avea acest cristal aruncat în cosmos ?
— Găsește tu un răspuns !
— Mă gîndesc... Pînă una-alta, fă-i ce-i faci, ca să ne scoatem de pe cap căștile astea imposibile !

(Sfîrșitul în numărul viitor)

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

dandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Știința și Tehnica

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

TEHNIUM 71

vă urează

La mulți ani!

1972

DECEMBRIE 1971

PREȚUL 1 LEU 41007